

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/71/2016
Identifikačné číslo spisu:	1014201441
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1014201441.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: X. Q., nar. XX. X. XXXX, bytom v O., P. D.. XX, proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, so sídlom v Bratislave, Námestie slobody č. 12, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu z 31. júla 2014, sp. zn. 6677/2014-KaBA, ČRZ.: 44659/2014, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2016, č. k. 9Sp/70/2014-38 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie navrhovateľa o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) potvrdil rozhodnutie odporcu, ktorým tento navrhovateľovi postupom podľa ust. § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“) a ust. § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z. z.“), nepriznal nárok na poskytovanie právnej pomoci.

Účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd dospel k záveru, že nakoľko navrhovateľ sa dozvedel o spôsobenej škode, ako aj o tom, kto za ňu zodpovedá dňa 14. apríla 2011, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 2T/247/2008, v ktorom bol navrhovateľ so svojím nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie. Preto, ak predmetnú žalobu o náhradu škody podal na Okresnom súde Lučenec (konanie vedené pod sp. zn. 7C/93/2013; pozn.) až dňa 4. decembra 2013, podal ju po uplynutí subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty stanovenej v § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vznesenie námietky premlčania preto považoval krajský súd za dôvodné. Zároveň konštatoval, že v danom prípade nastal jeden z príkladne vymedzených dôvodov zrejmej bezúspešnosti podľa § 8 zákona č. 327/2005 Z.

z., v ktorom sa uvádza, že pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihladne najmä na to, či sa právo nepremičalo.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ odvolanie. Žiadal zrušenie napadnutého rozhodnutia a priznanie nároku na poskytovanie právnej pomoci.

Za odvolacie dôvody označil skutočnosti plynúce z § 205 ods. 2 OSP. Konkrétne uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V ďalších častiach odvolania navrhovateľ predovšetkým namietal, že krajský súd sa vôbec nezaoberal ním predloženou argumentáciou, ktorú uvádzal v priebehu konania, na základe čoho považuje rozhodnutie krajského súdu za nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a nepreskúmateľné.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), prejednal vec podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c OSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je potrebné odmietnuť. Podľa § 492 ods. 1, 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

(2) Odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP, pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 204 ods. 1 veta prvá OSP, odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 218 ods. 1 písm. a/ OSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané oneskorene;

Z obsahu súdneho spisu, najmä z priloženej doručenky vyplýva, že rovnopis písomného vyhotovenia rozsudku z 26. apríla 2016, č. k. 9Sp/70/2014-38 bol navrhovateľovi doručený do vlastných rúk dňa 7. júna 2016. Túto skutočnosť navrhovateľ sám potvrdil vlastnoručným podpisom na príslušnej doručke preukazujúcej prevzatie uvedeného rozsudku.

Nasledujúcim dňom 8. júna 2016 začala navrhovateľovi v zmysle § 57 ods. 1 OSP plynúť pätnásťdňová lehota na podanie odvolania a skončila 22. júna 2016, t. j. streda - bežný pracovný deň a zároveň posledný deň na podanie odvolania. Odvolanie proti predmetnému rozsudku bolo navrhovateľom osobne doručené krajskému súdu 23. júna 2016, teda v deň, kedy rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť. O odvolacej lehote bol navrhovateľ v rozsudku riadne poučený.

Vzhľadom na uvedené dôvody, najvyšší súd postupom podľa 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/, § 204 ods. 1 OSP a § 492 ods. 1, 2 SSP odvolanie odmietol, ako oneskorene podané. Rovnako z uvedeného dôvodu sa najvyšší súd nezaoberal vecnými námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní proti rozsudku krajského súdu.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a analogicky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP a podľa § 492 ods. 1, 2 SSP vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, keďže výsledok konania je obdobný, ako pri zastavení konania.

Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.